

NHỚ MỘT CHUYẾN ĐI

Bưu Điện

Hôm nay ngồi tại phi trường Mirabel đổi chuyến bay đi République Dominicaine để nghỉ hè cùng gia đình mà lòng tôi rộn ràng sung sướng! Một niềm vui nhẹ nhàng lâng lâng trong lòng tôi. Thật sự đây không hẳn là một cuộc nghỉ hè đơn thuần phải nô nức mà nói "Đây là một sự đi mua sức khỏe cho những người lớn tuổi như hai vợ chồng tôi !!

Ở Canada vào mùa Đông thời tiết quá ư là khắc nghiệt nhứt là ở chỗ chúng tôi ở !! Lạnh ơ là lạnh, đi đâu cũng gặp toàn là tuyết đối với người già cũng là một điều bất lợi... Lúc này là lúc mình nghĩ đến sức khỏe của mình nhiều hơn !! Cũng là một chuyến bay nhưng ngày hôm nay khác hẳn với ngày xưa cách đây gần

30 năm về trước khi mẹ con tôi rời khỏi phi trường Tân Sơn Nhất để đến Canada.

Nơi đây tại phi trường "Mirabel" tôi chỉ thấy những nụ cười rộn rã yêu đời chứa chan tình thương, những nụ hôn nồng cháy cùng với những khuôn mặt hiền hòa đầy nhựa sống của kẻ ở cũng như của người đi...của một đất nước thật sự thanh bình và thịnh vượng !!

Hai cảnh khác biệt của hai phi trường làm tôi suy nghĩ nhiều hơn !! Tôi "May Mắn" được đi theo chánh sách đoàn tụ gia đình trong khi còn bao nhiêu đồng bào của tôi phải trốn chui trốn nhủi gặp ngàn trùng khó khăn khổ sở có khi bỏ mạng nơi biển cả, có người lại bị đi tù vì tội bỏ nước ra đi. Ôi !! trăm đắng ngàn cay để đi tìm "Tự do" .Đối với chúng ta chữ "Tự do" thật quý giá vô vàn !!

Ra đi! Ra đi! vì sao mà đành bỏ quê hương xứ sở mà ra đi .. phải chăng để thoát khỏi cái vòng tù hãm buộc mình từ bỏ những cái bình thường nhỏ nhất trên đời, để tránh khỏi nhìn thấy cái cảnh đau long, đôi phó lừa lọc mảnh khỏe lừng gạt trong chớp mắt để giành giật một miếng ăn một manh áo! để tránh nhìn thấy và đau lòng hơn cho những mầm non của đất nước mà tương lai quá ư là mù mịt !! để tránh cái xã hội mà tinh thần lúc nào cũng giao động, bất bình an. Người mình với nhau, thậm chí cho tới bà con họ hàng mà không còn tin tưởng nhau chỉ vì "Hoàn cảnh". Con người không còn biết gì là nhân vị, là nhân

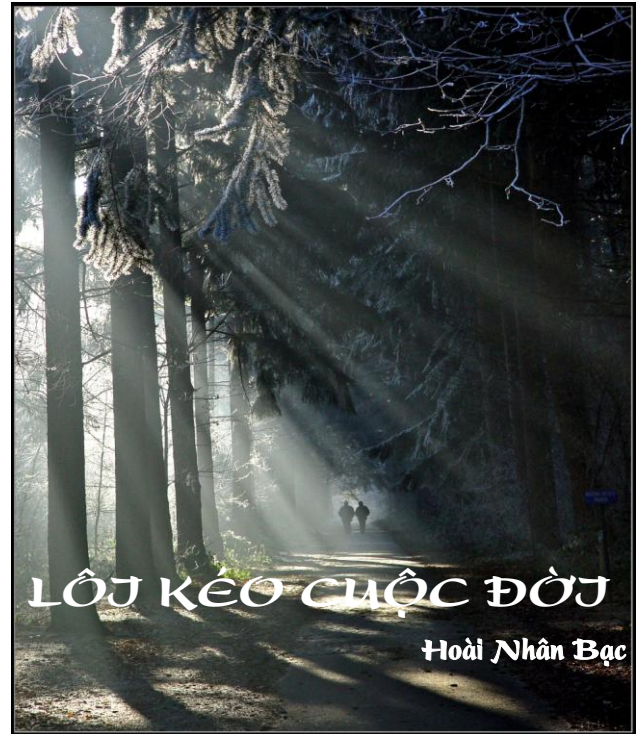
là nghĩa nữa, chỉ biết tranh đấu cho sự sống còn ?? Những người được ra đi chánh thức mà thiên hạ lúc đó coi như được lên thiên đàng, những người hạnh phúc nhất trên trần gian trước những cặp mắt thèm thuồng của những người còn ở lại. Chỉ có sự đau khổ mới dạy cho ta thế nào là hạnh phúc.

Tại phi trường, người đi chẳng có bao nhiêu mà người đưa tiễn thì nhiều, nhiều quá tạo nên cái cảnh vô cùng hỗn độn !! Sân bay với cái khoảng chật hẹp của balcon không đủ chứa muôn vạn người chen chúc để cố nhìn lại người thân của mình lần cuối !! Những giọt nước mắt lạnh lẽ, những cái nhìn thiết tha đau khổ, những cái xiết tay hình như không muốn rời nhau, những cảnh mẹ xa con, anh xa em đã làm tan nát con tim của kẻ ở cũng như của người đi ! Ôi ! không còn cảnh tiễn biệt nào đau lòng và cảm động hơn nữa giữa hoàn cảnh vô cùng đặc biệt của đất nước !

Thôi thì tất cả chỉ là dĩ vãng. Hy vọng tình trạng đổi mới ngày nay của đất nước sẽ đưa đám người trẻ trong tương lai lên cầm quyền thật sự yêu dân, yêu nước hãy cùng nhau xây dựng một xã hội Việt Nam công bằng và bác ái! và ngày ấy ta cùng nhau về quê hương yêu dấu, sống ở đâu cũng không bằng sống ở quê hương mình dù nơi ấy có nghèo có khổ !!

Tình quê hương lúc nào cũng đậm đà thấm thiết, nơi chôn nhau cắt rốn vẫn là nơi an nghỉ cuối cùng mà mọi người đều mơ ước.

*Ta lối kéo cuộc đời trong giây phút !!!
Để lắng nghe thế sự thật buồn đau,
Kim tiền ấy đẩy lên những đợt dào,
Làm tan biến tình người từ muôn thuở.*

*Ta lối kéo cuộc đời trong nức nở !!!
Để ngẩng nhìn những nhung gấm ngọc ngà,
Vàng son ấy, như phong vũ bay xa,
Chỉ còn lại tâm thân là hoang dại.*

*Ta lối kéo cuộc đời trong vụng dại !!!
Để tìm nghe những thổn thức đau đây,
Nhu cảm nhận bao ân oán đọa đây,
Thời gian lại vọng về bao nhân quả.*

*Ta lối kéo cuộc đời không êm ả !!!
Để biết thêm một số kiếp bề bàng,
Mà xã hội con người vẫn bàng quang,
Chôn liệm kín những ả tình khắc nghiệt.*

*Cuộc đời lối giữ triền miên thua thiệt,
Nhắm mắt rồi, bàn tay trắng trống không,
Thân cát bụi chôn lấp những hoài mong,
Linh hồn đó vẫn vơ theo năm tháng.*